

НАРЕДБА №

за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата-членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Общността

Издадена от министъра на финансите

Чл.1 (1) С тази наредба се определят:

1. условията и редът за възстановяване на начислен данък върху добавената стойност на данъчно задължени лица, установени и регистрирани за целите на данък върху добавената стойност в друга държава-членка на Общността, за закупени от тях стоки, получени услуги и осъществен внос на територията на страната, и

2. условията и редът за подаване на искане за възстановяване на данък върху добавената стойност на данъчно задължени лица, установени в страната и регистрирани по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, за закупени от тях стоки, получени услуги или осъществен внос на територията на друга държава членка на Общността.

(2) Настоящата наредба не се прилага по отношение на суми, които представляват неправомерно начислен данък върху добавената стойност, включително и за осъществени вътреобщностни доставки и износ.

Чл. 2 Данъчно задължено лице, неустановено в страната, което иска да му бъде възстановен данък върху добавената стойност по реда на настоящата наредба, следва да отговаря на следните условия:

1. за периода на възстановяване не е имало седалище, адрес на управление или постоянен обект, или при липса на такива – постоянен адрес или обичайно пребиваване на територията на страната; и

2. за периода на възстановяване не е извършвало доставки с място на изпълнение на територията на страната, с изключение на доставки, облагаеми с нулева ставка, транспортни услуги и спомагателни услуги за тях, и/или доставки, за които получателят е лице – платец на данъка съгласно чл. 82, ал.2 от ЗДДС; и

3. лицето е регистрирано за целите на данък върху добавената стойност в държавата-членка, в която е установено.

Чл. 3 (1) Лицето по чл. 2, има право да му бъде възстановен начисления от доставчик – регистрирано по ЗДДС лице, данък върху добавената стойност за получени от него на територията на страната стоки и услуги по облагаеми доставки, както и по осъществен от него внос.

(2) Правото на възстановяване по ал.1 е налице, когато стоките и услугите се използват за доставки с място на изпълнение извън територията на страната, които биха дали право на приспадане съгласно Глава седма – “Данъчен кредит” от ЗДДС, ако мястото на изпълнение беше на територията на страната, както и за доставките с място на изпълнение на територията на страната по чл.2, т.2.

(3) Правото на възстановяване е налице, когато данъчно задълженото лице по чл. 2 извършва в държавата-членка по установяването си облагаеми доставки с право на данъчен кредит.

(4) Лицето по чл. 2 има право на частично възстановяване на данъка върху добавената стойност, когато в държавата членка по установяването си извършва както доставки с право на приспадане на данъчен кредит, така и доставки, за които не е налице такова право. Размерът на данъка за възстановяване се изчислява на базата на приложимия от лицето коефициент за право на частичен данъчен кредит, изчислен по правилата в държавата членка по установяването му.

(5) Когато конкретната доставка е предназначена само за извършване на доставки с право на данъчен кредит, ал.4 не се прилага.

Чл. 4 (1) Правото на възстановяване на данък върху добавената стойност се упражнява от лицата чрез подаване на искане за възстановяване до компетентния орган по приходите на Националната агенция по приходите посредством електронен портал създаден в държавата членка по установяване на лицето.

(2) Получаването на искането от Националната агенция по приходите се удостоверява чрез изпращане на електронно потвърждение до държавата членка по установяването на лицето.

(3) Информацията в искането за възстановяване, както и евентуално поисканата допълнителна информация следва да бъде предоставена от лицето на български или английски език.

(4) В искането за възстановяване лицето следва да посочи описание на икономическата си дейност чрез хармонизираните кодове, определени в чл. 34а, пар.3, втора алинея от Регламент (ЕО) 1798/2003 на Съвета въз основа на класификацията NACE, утвърдена съгласно Регламент (ЕО) № 1893/2006, с който е изменен Регламент (ЕО) 3037/90 .

(5) В искането за възстановяване лицето следва да посочи естеството на придобитите стоки и услуги, описани в съответствие с кодовете от приложение № 2. Когато лицето използва код 10, посочва и естеството на доставените стоки и услуги.

(6) Към искането за възстановяване не следва да се представят копия от фактурите и документите за внос.

Чл. 5 (1) Правото на възстановяване на данък върху добавената стойност за направени покупки на стоки или услуги се отнася за фактурирани доставки, по които данъкът е станал изискуем, и за осъществен внос на стоки по време на периода на възстановяване.

(2) Правото се упражнява лично или чрез упълномощено лице.

(3) Лицето може да упражни правото си на възстановяване на данъка върху добавената стойност най – късно до 30 септември на календарната годината, следваща годината, през която е възникнало правото на възстановяване на данъка.

(4) Периодът, за който се извършва възстановяване на данъка, е календарно тримесечие и/или календарна година. Искането за възстановяване на ДДС, може да се отнася за период по – кратък от календарно тримесечие, само когато този период е остатък от календарната година.

(5) Когато искането е за срок от календарно тримесечие, сумата на данъка за възстановяване не може да бъде по – малка от 800 лв.

(6) Когато искането е за срок от една календарна година или за остатъка от същата, възстановяване на данък се допуска само ако сумата на данъка, за който е възникнало право на възстановяване, е равна или надвишава 100 лв.

(7) Пропуснати фактури за доставки или документи за внос за периоди, обхванати в предшестващи искания, се включват в искане, подадено за следващи периоди, най-късно в срока по ал.3.

Чл. 6 (1) Ако след подаването на искането за възстановяване на данъка има промяна в посочения от лицето коефициент за право на частичен данъчен кредит, лицето има право да коригира посочената в предходно искане сума за възстановяване или вече възстановена сума.

(2) Корекцията се извършва през календарната година, следваща периода на възстановяване с представяне на декларация, подадена чрез електронния портал на държавата – членка по установяване в срок да 30 септември на същата.

(3) Когато лицето установи неправилно отразени фактури или документи за внос в подадено от него искане за възстановяване, може да подаде корекционно искане за възстановяване. Корекционното искане може да бъде подадено до края на календарната година, следваща периода на възстановяване.

Чл. 7 (1) Компетентният орган по приходите възстановява данъка въз основа на полученото искане, след като по реда на Данъчно осигурителния процесуален кодекс установи, че са налице условията на ЗДДС и ППЗДДС и тази наредба относно правото на възстановяване на данъка.

(2) В срок четири месеца от получаване на искането за възстановяване, органът по приходите изпраща в електронен вид на държавата членка по установяване на лицето за връчване своето решение да одобри или отхвърли цялостно или частично искането.

(3) Когато органът по приходите прецени, че не разполага с необходимата информация, относима към искането за възстановяване, може да изиска по електронен път допълнителна информация от лицето, упълномощеното от него лице или държавата-членка по установяване на лицето.

(4) Ако е необходимо, органът по приходите може по реда на ал.3 да поиска нова допълнителна информация.

(5) Органът по приходите може да поиска да бъде предоставено копие или оригинал на фактурата или документа за внос. След приключване на производството оригиналните документи се връщат на лицето.

(6) Срокът за представяне на тази информация е един месец от получаване на искането по ал. 3 и ал. 4 и ал. 5 от лицето.

(7) Когато органът по приходите поиска допълнителна информация, уведомява лицето за своето решение да одобри или отхвърли искането в срок от два месеца след получаването на исканата информация или, ако не е получила отговор на искането си — в срок от два месеца след изтичането на срока по ал. 6.

(8) В случаите по ал.3 срокът за изпращане на решението на държавата - членка по установяване на лицето за връчването му е шестмесечен от получаването на искането.

(9) В случаите по ал.4 срокът за изпращане на решението на държавата - членка по установяване на лицето за връчването му е не повече от осем месеца след получаване на искането.

Чл. 8 (1) Независимо от датата на връчване на решението, данъкът, подлежащ на възстановяване, се възстановява на лицето в български лева, не по-късно от десет работни дни от крайния срок по чл. 7, ал.2, съответно ал.8 или ал.9, по посочена от лицето банкова сметка.

(2) Всички банкови такси във връзка с възстановяването на данъка, както и с обмяната на валутата, се приспадат от установения данък за възстановяване.

Чл. 9 (1) В случай, че сумата за възстановяване бъде изплатена след изтичане на срока по чл. 7, ал.2, ал. 8 или 9, на лицето следва да се изплати законната лихва.

(2) Ал. 1 не се прилага, ако лицето не предостави поисканата допълнителна или нова допълнителна информация по чл. 7 в рамките на срока по чл. 7, ал.6.

(3) Лихвата се дължи за периода от изтичане на крайния срок за възстановяване до датата, на която сумата е постъпила по банковата сметка на лицето.

Чл.10 (1) В случай на пълно или частично отхвърляне на искането за възстановяване, лицето може да обжалва решението по реда за обжалване на актове за прихващане и възстановяване съгласно чл. 155 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

(2) Ако органът по приходите не уведоми лицето за взетото решение относно искането за възстановяване на данъка в определените от наредбата срокове се прилага чл. 131 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Чл.11 (1) Решението по чл. 7 на органа по приходите и решението по чл. 10 на решаващия орган се връчват от държавата членка по установяване на лицето по реда на Регламент ЕО №1798/2003 на Съвета.

(2) Когато органът по приходите поиска допълнителна информация или документи по реда на чл. 7, ал.3, ал.4 и ал.5, за удостоверяването на датата на връчване на съобщението на лицето или неговия пълномощник е приложим чл. 30, ал.6 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс.

(3) Когато лицето има упълномощен представител, установен на територията на страната, връчването се извършва и удостоверява по реда на чл. 28 – 30 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Чл.12 (1) Неправомерно възстановен данък подлежи на връщане от лицето ведно със законовата лихва.

(2) Лицето има задължението при получаване на уведомление от органа по приходите да върне неправомерно възстановения му данък в тридневен срок, считано от датата на получаване на уведомлението.

(3) В случай, че лицето не изплати сумата на неправомерно възстановения му данък, ведно с начислената лихва, органът по приходите прихваща същата от сумите, подлежащи на възстановяване на лицето по всяко следващо искане на съответното лице до размера на дължимата от лицето сума.

Чл. 13 (1) Данъчно задължено лице, установено на територията на страната, което иска да му бъде възстановен данък върху добавената стойност от друга държава членка на Общността за начислен му за закупени от него стоки, получени услуги или осъществен внос на територията на същата следва да отговаря на условията, предвидени в държавата членка по възстановяване.

(2) Правата и ограниченията на лицата и периодите за упражняване на правото за възстановяване са съгласно законодателството на държавата членка по възстановяване.

Чл. 14 (1) Правото на възстановяване на данък върху добавената стойност се упражнява от лицата чрез подаване по електронен път на искане за възстановяване, подписано със универсален електронен подпис до компетентния орган за възстановяването в държавата членка по възстановяването, посредством създадено за целта WEB –базирано приложение на страницата на Националната агенция за приходите, чрез въвеждане на данните през приложението или подаване на предварително създаден файл с формат и структура съгласно Приложение №1.

(2) Искането може да бъде подадено от лицето или от упълномощено от него лице.

(3) Искането се смята за подадено само ако съдържа цялата информация по чл. 15.

(4) Искането не се препраща до държавата-членка по възстановяването, ако за календарната година или за периода, за който се иска възстановяване, лицето не е регистрирано по ЗДДС или извършва само дейности или доставки на стоки или услуги, които са без право на приспадане на данъчен кредит.

(5) Информацията в искането за възстановяване, както и евентуално поисканата допълнителна информация, ако същата е поискана от държавата членка по възстановяване чрез Националната агенция за приходите, следва да бъде предоставена от лицето на български език и един от езиците, посочени от държавата-членка по възстановяване.

(6) В искането за възстановяване лицето следва да посочи описание на икономическата си дейност чрез хармонизираните кодове, определени в определени в чл. 34а, пар.3, втора алинея от Регламент (ЕО) 1798/2003 на Съвета въз основа на класификацията NACE, утвърдена съгласно Регламент (ЕО) № 1893/2006, с който е изменен Регламент (ЕО) 3037/90.

(7) Лицето се уведомява по електронен път за препращането или непрепращането на искането за възстановяване в държавата – членка по възстановяване. В случай, че държавата членка по възстановяването уведоми Националната агенция за приходите за датата на получаването на искането, Националната агенция за приходите уведомява лицето за това с електронно съобщение.

Чл. 15. (1) Искането за възстановяване следва да съдържа следната информация:

1. име и пълен адрес на лицето по чл. 13;

2. адрес за връзка по електронен път;

3. описание на стопанската дейност, за която са предназначени придобитите стоки и услуги, чрез хармонизирани кодове определени в чл. 34а, пар.3, втора алинея от Регламент (ЕО) 1798/2003 на Съвета въз основа на класификацията NACE, утвърдена съгласно Регламент (ЕО) № 1893/2006, с който е изменен Регламент (ЕО) 3037/90.

4. период на възстановяване, обхванат от искането;

5. декларация от заявителя, че не е извършвал доставки на стоки и услуги с място на изпълнение на територията на държавата – членка по възстановяване по време на периода на

възстановяване, с изключение на транспортни услуги и спомагателни услуги за тях, представляващи освободени доставки с право на данъчен кредит или облагаеми с нулева ставка и/или доставки за които получателят е лице – платец на данъка съгласно законодателството на държавата членка по възстановяването.

6. идентификационен номер за целите на ДДС на лицето, пред който е поставен знакът „BG”;

7. данни за банковата сметка, включително кодовете IBAN и BIC.

(2) Освен информацията в ал.1, искането за възстановяване следва да съдържа и следните данни от фактурите или документите за внос:

1. име и пълен адрес на доставчика;

2. идентификационния номер за целите на данъка върху добавената стойност или данъчния референтен номер на доставчика, определен от държавата-членка по възстановяване в съответствие с разпоредбите на чл.239 и 240 от Директива 2006/112/ЕО - освен в случаите на внос,

3. префикса, определен от държавата-членка по възстановяване в съответствие с разпоредбите на чл.215 от Директива 2006/112/ЕО - освен в случаите на внос

4. датата и номера на фактурата или документа за внос;

5. данъчната основа и размера на ДДС, изразени в съответната валута;

6. размера на подлежащия на възстановяване ДДС, изразен в съответната валута, изчислен в съответствие с коефициента за определяне на правото на частичен данъчен кредит по чл. 73 от ЗДДС на лицето, приложим за периода на подаване на искането, ако за конкретната доставка лицето има право на частичен данъчен кредит;

7. коефициентът за частичен данъчен кредит, изразен като процент - когато лицето има право на частичен данъчен кредит;

8. естеството на придобитите стоки и услуги, описани в съответствие с кодовете, съгласно Приложение № 2. Когато се използва код 10 се посочва и естеството на доставените стоки и услуги.

(3) Ако държавата – членка по възстановяване изисква това, лицето следва с искането за възстановяване да представи по електронен път копия на фактурите или документите за внос, по които иска да му бъде възстановен данък за съответния период.

Чл.16. При получаване в Национална агенция по приходите на подадени от държавата членка по възстановяването, адресирани до лицето искания за допълнителна информация във връзка с подадени от лицата искания за възстановяване и на решения относно тези искания, същите се връчват на лицата по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Държавата-членка по възстановяването се уведомява по електронен път за датата на връчването.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

1. "Компетентен орган по приходите" по смисъла на тази наредба е директорът на Регионална дирекция на Национална агенция за приходите София, или упълномощен от него орган по приходите.

2. "Държава-членка по възстановяване" означава държавата-членка, в която е начислен данък върху добавеното стойност на данъчно задълженото лице, неустановено в тази държава членка, за стоки или услуги, доставени му от други данъчно задължени лица в тази държава-членка, или по осъществен от него внос в тази държава-членка.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§1. Тази наредба се издава на основание чл. 175, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност.

§2. (1) Тази Наредба отменя Наредба Н-11от 24.08.2006 г. за възстановяване на платен данък върху добавената стойност на чуждестранни лица, установени и регистрирани за целите на данък върху добавената стойност на територията на Общността.

(2) За подадени искания за възстановяване от данъчно задължени лица след 01.01.2010 г. включително се прилагат разпоредбите на тази наредба.

(3) За подадени искания за възстановяване до 31.12.2009 г. се прилагат разпоредбите на отменената Наредба Н-11 от 24.08.2006 г.

§3. Наредбата влиза в сила от 01 януари 2010 година